

Sygn. akt I ACa 473/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Elżbieta Borowska (spr.)
Sędziowie	:	SSA Jadwiga Chojnowska SSO del. Grażyna Wołosowicz
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **I. W. (1)**

przeciwko **(...) Szpitalowi (...) w B.**

z udziałem interwenienta ubocznego **(...) S.A. w W.**

o podwyższenie renty i zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 27 lutego 2014 r. sygn. akt I C 38/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I ,II i III w ten sposób, że:

a) **podwyższa rentę zasądzoną od pozwanego (...) Szpitala (...) w B. na rzecz powódki I. W. (1) prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie I C 633/08 w kwocie 5.620 złotych miesięcznie, do kwoty 7.896 (siedem tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt sześć) złotych, płatną do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym w razie opóźnienia w płatności, poczynając od 1 lutego 2012 r.;**

b) **zasądza od pozwanego (...) Szpitala (...) w B. na rzecz powódki I. W. (1) 18.208 (osiemnaście tysięcy dwieście osiem) złotych;**

c) **zasądza od pozwanego na rzecz powódki 1.108,36 złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu;**

d) **nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku od powódki z zasądzonych roszczenia kwotę 1.913 złotych, zaś od pozwanego 1.076 złotych tytułem brakujących kosztów sądowych;**

e) **oddala powództwo w pozostałym zakresie;**

II. **oddala apelację w pozostałej części;**

III. **zasądza od pozwanego na rzecz powódki 3.316 złotych tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.**

UZASADNIENIE

I. W. (1) wniosła o zasądzenie od (...) Szpitala (...) w B. kwoty 43.408,61 zł tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej z tytułu zwiększonych potrzeb za okres od 1 kwietnia 2011 r. do 31 października 2011 r. oraz podwyższenie renty z tytułu zwiększonych potrzeb z kwoty 5.620 zł do kwoty 11.821,23 zł płatnej do 10 każdego miesiąca począwszy od 1 listopada 2011 r. Podnosiła, że renta z w kwocie 5.620 zł zasądzona wyrokiem z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie I C 633/08 nie zaspokaja wszystkich potrzeb związanych z jej utrzymaniem, które obecnie wynoszą 11.821,23 zł. Związane są z koniecznością poprawy warunków lokalowych i związaną z tym koniecznością zmiany mieszkania, prowadzeniem rehabilitacji w wymiarze przekraczającym zakres ustalony przez sąd w sprawie sygn. akt I C 633/08 oraz konieczność zapewnienia opieki, którą obecnie sprawują w systemie zmianowym (co dwa tygodnie) D. A. oraz T. S., które uzyskują wynagrodzenie miesięczne w kwocie 1.700 zł (netto).

(...) Szpital (...) w B. wniósł o oddalenie powództwa oraz wezwania do udziału w charakterze interwenienta ubocznego (...) S.A. Pozwany oraz interwenient uboczny kwestionowali wskazane koszty podkreślając, iż stan zdrowia powódki nie uległ zmianie. Podnosili, że zasądzona w wyroku z dnia 15 grudnia 2010 r. renta uwzględnia potrzebę rehabilitacji w optymalnym zakresie, a nadto powódka może korzystać z usług rehabilitacyjnych finansowanych ze środków publicznych.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo i odstąpił od obciążenia powódki kosztami zastępstwa procesowego oraz nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Orzeczenie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

I. W. (2) w dniach 25 i 26 kwietnia 2007 r. przeszła w Klinice (...) w B. dwa zabiegi operacyjne. Celem pierwszego było usunięcie przerzutu na płuco, wykrytego trzy lata wcześniej nowotworu nerki, a drugim zabiegiem była torakotomia lewostronna.

W wyniku błędów w sztuce lekarskiej polegających na uszkodzeniu przelyku powódki oraz doprowadzeniu do zatrzymania krążenia w trakcie zabiegu torakotomii, znalazła się ona w stanie śpiączki, wyłączającej możliwość kontaktu i wykonywania najprostszych poleceń. Kwestia związku przyczynowego pomiędzy stanem zdrowia powódki a nieprawidłowościami zaistniałymi w trakcie hospitalizacji w pozwanym szpitalu została ostatecznie ustalona w sprawie sygn. akt I C 633/08. Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 15 grudnia 2010 r. ustalił odpowiedzialność pozwanego szpitala za zaistniałe zdarzenie, także na przyszłość oraz zasądził na rzecz powódki 300.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 29.768,50 zł tytułem odszkodowania, 99.523,62 zł tytułem skapitalizowanej renty za okres od kwietnia do grudnia 2009 r. oraz rentę w kwocie 5.620 zł miesięcznie tytułem zwiększonych potrzeb. Zasadzając rentę w tej wysokości Sąd za uzasadnione uznał następujące potrzeby: rehabilitację w wymiarze dwóch godzin dziennie po 50 zł za godzinę (100 zł x 30 dni = 3.000 zł), koszty opieki – 1.870 zł, koszty leków i środków farmaceutycznych – 750 zł.

Od momentu przeprowadzenia zabiegu w pozwanej jednostce w dniu 26 kwietnia 2007 r. powódka znajduje się w stanie śpiączki, bez kontaktu z otoczeniem. Utrzymuje się u niej przewlekły stan wegetatywny. Przyczyną

nieodwracalnych zmian w mózgu jest niedotlenienie centralnego układu nerwowego. Powódka jest karmiona parenteralnie i cierpi na niedowład spastyczny czterokończynowy w związku z czym wymaga ciągłej rehabilitacji. Z uwagi na zagrożenie zakrzuszenia własną śliną wymaga odsysania, tlenoterapii i codziennie specjalistycznej opieki.

Postanowieniem z dnia 11 września 2007 r. Sądu Okręgowego w Białymstoku I. W. (1) została ubezwłasnowolniona całkowicie, zaś postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 23 listopada 2007 r. jej opiekunem prawnym została K. W., reprezentująca powódkę w tym procesie.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W celu ustalenia, czy doszło do zmian w stanie zdrowia I. W. (1) oraz dalszych wskazań w procesie leczenia i rehabilitacji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu rehabilitacji lek. med. M. K. oraz z zakresu medycyny sądowej i neurologii dr n. med. I. S.. Z obu tych opinii wynikało, że powódka jest osobą bez kontaktu logiczno-słownego, całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji, wymagającą opieki osób trzecich przez całą dobę. Ocenili, że stan jej zdrowia nie uległ zmianie od 15 grudnia 2010 r. i nadal nie rokuje poprawy. Biegli nie mieli wątpliwości, co do zasadności zaleceń rehabilitacji powódki w wymiarze, co najmniej dwóch godzin dziennie oraz, co do tego, że jedynie dzięki rehabilitacji stan jej zdrowia nie uległ pogorszeniu. Za wskazaną uznali również terapię logopedyczną oraz kontrolę lekarza rodzinnego i neurologa. Żaden z biegłych nie wskazywał na konieczność zwiększenia zakresu rehabilitacji powódki.

Mając na uwadze treść tych opinii, Sąd uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy powódka nie wykazała, że doszło do „zmiany stosunków”, o której mowa art. 907 § 2 k.c. usprawiedliwiających zmianę wysokości lub czasu trwania przyznanej już renty.

Zwrócił uwagę, że wprawdzie udokumentowała ona poniesione wydatki przedkładając liczne faktury, rachunki i pokwitowania, tym niemniej z okoliczności sprawy nie wynika, że były one uzasadnione z medycznego punktu widzenia. Wskazał, że brak jest dowodów pozwalających na przyjęcie, że stan zdrowia powódki na tyle się zmienił, że wymaga ona obecnie zwiększenia zakresu rehabilitacji, czy też zmiany miejsca zamieszkania. Decyzję o tym podjęła jej opiekunka prawna i pozostawała ona w oderwaniu od stanu zdrowia powódki. Podkreślił też, że z opinii biegłych sądowych wynikało jedynie, że konieczne jest dalsze utrzymanie rehabilitacji powódki, ale nie opowiadali się oni za jej rozszerzeniem.

W związku z tym, Sąd I instancji stwierdził, że przy niezmiennym od dnia 15 grudnia 2010 r. stanie zdrowia powódki, nadal aktualne pozostają ustalenia Sądu zawarte w wyroku w sprawie sygn. akt I C 633/08. Nie nastąpiła, zatem żadna zmiana okoliczności uzasadniająca modyfikację ustalonej kwoty renty.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, że stan zdrowia powódki oraz zakres poniesionej przez nią szkody, stanowią szczególne okoliczności uzasadniające odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka, która zarzuciła Sądowi I instancji naruszenie:

- art. 907 § 2 k.c. w zw. z art. 444 § 2 k.c. przez przyjęcie, że ze względu na brak poprawy stanu zdrowia powódki nie nastąpiła zmiana stosunków pomiędzy stronami postępowania i ograniczenie interpretacji pojęcia „zmiany stosunków” wyłącznie do aspektów związanych ze stanem zdrowotnym powódki,
- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych z przesłuchania K. W. oraz J. W., co uniemożliwiło poczynienie ustaleń mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,
- art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczeniu swobodnej oceny dowodów i dokonanie błędnej analizy materiału dowodowego skutkujące błędnym przyjęciem, że nie nastąpiła zmiana stosunków, podczas gdy z zebranych dowodów wynika, że wykonane czynności w otoczeniu powódki polegające na wzmoczonej opiece, przeprowadzce

i intensywnie prowadzonej rehabilitacji, były zgodne z zaleceniami lekarskimi i pozytywnie wpłynęły na stan zdrowia powódki.

Wnosiła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka domagała się podwyższenia bieżącej renty uzupełniającej z tytułu zwiększonych potrzeb, zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15 grudnia 2010 r. (sygn. akt I C 633/08) do kwoty 11.821,23 zł miesięcznie oraz zasądzenia kwoty 43.408,61 zł tytułem skapitalizowanych rat tak podwyższonej renty za okres od 1 kwietnia do 31 października 2011 r. Roszczenia te należało więc oceniać na tle regulacji wynikającej z art. 907 § 2 k.c. w zw. z art. 444 § 2 k.c.

W związku z tym wskazać należy, że przesłanką żądania zmiany wysokości renty jest zmiana stosunków, a ciężar dowodu okoliczności tego dotyczących – zgodnie z art. 6 k.c. – spoczywa na stronie powodowej. Podkreślenia przy tym wymaga, że zmiana stosunków musi nastąpić po dacie ustalenia uprawnienia do renty, przy czym powództwo oparte na art. 907 § 2 k.c. nie może wykraczać poza ramy orzeczenia sądowego lub zawartej ugody, na mocy których przyznano powyższe świadczenie okresowe. Nie może ono zatem zmierzać do reasumpcji poprzedniego prawomocnego już orzeczenia.

Istotą omawianego przepisu jest możliwość żądania zmiany wysokości lub czasu trwania renty w przypadku zmiany stosunków, przy czym oczywistym jest, że chodzi o te stosunki, od których zależy wysokość lub czas trwania renty i w oparciu o które świadczenie rentowe zostało ustalone. Innymi słowy, o zmianie wysokości renty może decydować zmiana tylko w zakresie faktów mających wpływ na przesłanki, które legły u podstaw przyznania dotychczasowej renty.

W związku z tym wskazać należy, że w sprawie I C 633/08 Sąd Okręgowy w Białymstoku zasądzając na rzecz I. W. (1) rentę w wysokości 5.620 zł miesięcznie uznał, że zwiększone potrzeby powódki wiążą się z koniecznością prowadzenia jej rehabilitacji (3.000 zł) zapewnienia opieki osoby trzeciej (1.870 zł) oraz zakupem leków (750 zł). Zatem w niniejszym postępowaniu zadaniem powódki było wskazanie zmiany stosunków w obrębie podstaw, które przesądziły o przyznaniu jej renty z tytułu zwiększonych potrzeb. Wprawdzie tym celu przedłożyła ona szereg rachunków i faktur obrazujących skalę wydatków poniesionych w okresie od kwietnia do sierpnia 2011 r., tym niemniej sam fakt wydatkowania określonych kwot nie przesądza o tym, że doszło do zmiany stosunków, o której mowa w art. 907 § 2 k.c.

Poza sporem było i potwierdzają to opinie biegłych, przywołane w motywach wyroku Sądu Okręgowego, iż stan zdrowia powódki nie uległ zmianie i jest jak to określają biegli – stacjonarny. Oznacza to, iż przesłanką zmiany wysokości renty może być jedynie wzrost kosztów dotychczasowych wydatków związanych ze zwiększonymi kosztami utrzymania.

Jeśli idzie o kwestię związaną z kosztami wynajęcia mieszkania w W. to wskazać należy, iż wydatków z tym związanych powódka domagała się rozszerzając powództwo w piśmie z dnia 25 stycznia 2010 r., a do samej przeprowadzki ostatecznie doszło miało dojść w kwietniu 2010 r., a zatem przed wydaniem wyroku w sprawie I C 633/08. (k. 412 akt). Kosztów związanych z wynajmem mieszkania W. nie można zatem traktować, jako nowej okoliczności, która nie była objęta powagą rzeczy osądzonej poprzedniego wyroku. Sąd Okręgowy nie uwzględnił wówczas tego wydatku jako zwiększonej potrzeby powódki. Sąd Apelacyjny orzekając obecnie nie może tej kwestii uznać za zmianę okoliczności o której mowa w art. 907 k.c., tym bardziej, że wydatek ten nie pozostaje w związku przyczynowym ze szkodą.

Pierwotnie zasądzona renta w okresie po 1 stycznia 2010 r. i dalej na przyszłość uwzględniała koszty rehabilitacji w wymiarze dwóch godzin dziennie (3.000 zł miesięcznie). Z treści uzasadnienia wyroku wynikało także, że Sąd rozważał argumenty strony powodowej dotyczące potrzeby rehabilitacji w szerszym zakresie (powódka domagała się kwoty 5500 zł miesięcznie z tytułu rehabilitacji w różnorodnych ośrodkach rehabilitacyjnych (k. 412 akt I C 633/08),

tym niemniej w oparciu o dostępny materiał dowodowy doszedł do przekonania, że taka potrzeba nie istnieje. Do podobnych wniosków doszedł również Sąd I instancji w niniejszej sprawie, który uznał, że powódka nie wykazała, że jej aktualny stan zdrowia wymagał prowadzenia rehabilitacji w większym niż dotychczas wymiarze czasu. Wbrew zarzutom apelacji, ustaleniom tym nie sposób zarzucić dowolności. Znajdują one bowiem pełne oparcie o zaoferowany przez strony materiał dowodowy.

W tym miejscu podkreślić należy, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału - art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą wyrażoną w tym przepisie, sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (orzeczenia SN z 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, nie publ. oraz z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, niepubl.). Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (orzeczenie SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, Nr 5, poz. 137; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, niepubl.). Sąd zasad tych nie naruszył. Dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i późniejszej ich oceny niezbędna była bowiem wiedza specjalistyczna, dlatego też konieczne było posiłkowanie się przez Sąd opinią biegłych lekarzy. Taki też dowód został w sprawie niniejszej przeprowadzony w postaci opinii biegłych sądowych z zakresu rehabilitacji M. K. (k. 196-210) oraz z zakresu medycyny sądowej i neurologii dr n. med. I. S. (k. 254-272). Przemawiał za tym przedmiot sprawy oraz konieczność wyjaśnienia wszystkich jej okoliczności faktycznych zgodnie z zasadami procesu cywilnego dotyczącymi przeprowadzania dowodów. Należy też stwierdzić, że biegli sądowi w sposób wyczerpujący i fachowy wyjaśnili wszystkie okoliczności istotne do rozstrzygnięcia sprawy, zaś wnioski wypływające z tych opinii są zbieżne i wzajemnie się uzupełniają.

Z obu opinii wynikało bowiem, że od daty wydania poprzedniego wyroku przyznającego powódce rentę, jej stan zdrowia nie uległ zasadniczej zmianie i jest ona nadal osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, zaś rokowania na przyszłość są niepomyślne. Biegli byli też zgodni co do tego, że niezbędna jest dalsza pielęgnacja i rehabilitacja, przy czym nadal aktualne jest zlecone poprzednio leczenie usprawniające w wymiarze dwóch godzin dziennie. Żadna z opinii nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, nasuwających wątpliwości, co do jej wartości dowodowej, a zatem Sąd I instancji był w pełni uprawniony, aby w oparciu o wynikające z nich wnioski przyjąć, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodziły podstawy do uznania, że stan zdrowia powódki uległ zmianom uzasadniającym potrzebę prowadzenia jej rehabilitacji w zakresie wskazywanym przez stronę powodową. Nie sposób bowiem opinii sporządzonej przez lekarzy specjalistów, posiadającym odpowiednie przygotowanie teoretyczne i doświadczenie praktyczne, uporządkowanym, nie zawierającym żadnych luk, ani błędów logicznych, przeciwstawić jedynie własne wywody strony poparte jedynie o jej całkowicie subiektywne przekonanie, co do istnienia względów medycznych do ponoszenia wydatków na rehabilitację w większym rozmiarze niż to zostało ustalone w prawomocnym wyroku z dnia 15 grudnia 2010 r. Samo twierdzenie skarżącej, iż skoro rehabilitacja jest prowadzona w szerszym zakresie i stan powódki się nie pogorszył, to a contrario należy uznać, iż uzasadniony jest zakres rehabilitacji w takim wymiarze jaki jest faktycznie wykonywany, nie jest argumentem poprawnym jurydycznie w sytuacji, gdy biegli ten zakres precyzyjnie określili, zaś strona powodowa tego ustalenia nie zwalczała.

W kontekście powyższych uwag, Sąd Apelacyjny uznał, że w powódka nie sprostowała ciężarowi i nie udowodniła konieczności ponoszenia dodatkowych wydatków na cele mieszkaniowe, usprawnianie, czy też inne bliżej nie sprecyzowane w pozwie wydatki, ponieważ dowody nie potwierdziły takiej potrzeby. Dodać przy tym należy, iż powódka, działając z profesjonalnym pełnomocnikiem nie sprecyzowała podstawy faktycznej swego żądania w sposób pozwalający na ustalenie jakie konkretnie zwiększone potrzeby powódki uległy zmianie, bądź poprzez wzrost kosztów już istniejących potrzeb objętych dotychczasową rentą, bądź poprzez zwiększenia zakresu tych potrzeb poprzez ujawnienie się nowych, pozostających w związku przyczynowym ze szkodą. Zarówno w pozwie jak i stanowisku

prezentowanym na rozprawach, okoliczności faktyczne pozwu nie zostały sprecyzowane. Wadliwe w ocenie Sądu Apelacyjnego jest takie konstruowanie podstawy faktycznej, która odwołuje się jedynie do przedłożonych rachunków dotyczących różnorodnych wydatków, niepowiązanych z twierdzeniami pozwu wskazującymi jakich zmian w zakresie renty miałyby one dotyczyć. Z tych przyczyn za nieuzasadniony w świetle art. 217 § 2 k.p.c. należało uznać zarzut oddalenia wniosków z osobowych źródeł dowodowych – córek powódki, zważywszy, iż miałyby one zeznawać na okoliczność zasadności i wysokości ponoszonych kosztów utrzymania powódki (k. 137 akt). Tego rodzaju okoliczności – dotyczące zasadności i wysokości wydatków stanowiących zwiększone potrzeby winny być wykazywane dowodem w postaci opinii biegłych, po wcześniejszym sprecyzowaniu przez powódkę jakich zwiększonych potrzeb dotyczą. Przypomnieć należy, iż w tym przypadku nie jest nawet istotny fakt rzeczywistego ponoszenia kosztów, ale potrzeba ich ponoszenia. Zwiększenie się potrzeb poszkodowanego stanowi szkodę przyszłą, wyrażającą się w stale powtarzających się wydatkach na ich zaspokojenie. Wystarczające jest wykazanie przez poszkodowanego istnienia zwiększonych potrzeb stanowiących następstwo czynu niedozwolonego (wyrok SN z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, LEX nr 177203). Natomiast przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki (wyrok SN z dnia 11 marca 1976 r., IV CR 50/76, OSNCP 1977, nr 1, poz. 11).

W związku z tym, iż z twierdzeń pozwu i dowodów z dokumentów prywatnych (popartych dowodami z zeznań świadków) dało się wyodrębnić istnienie zwiększonych wydatków na koszty opieki nad powódką, za uzasadnione należało uznać żądanie w tej części. Nie zostało ono przez powódkę określone kwotowo. W poprzednio zapadłym wyroku Sąd Okręgowy ustalił, że na rentę składają się m.in. koszty opieki osoby trzeciej w wysokości po 1.870 zł miesięcznie. W niniejszej sprawie zostało wykazane, że po przeprowadzce do W. zaistniała konieczność zmiany dotychczasowej opieki nad I. W. (1), którą od 1 czerwca 2011 r. sprawują w systemie zmianowym dwie osoby (T. S. i D. A.) za wynagrodzeniem w wysokości 2.073 zł miesięcznie (brutto) każda z nich (k. 29 i 44). Obecnie zatem koszty związane ze sprawowaniem opieki nad powódką wzrosły o 2.276 zł miesięcznie (4.146 zł – 1.870 zł). W konsekwencji za zasadną należało uznać apelację strony powódki jedynie w tej części, co wiązało się z koniecznością podwyższenia dotychczasowej renty z kwoty 5.620 zł do kwoty 7.896 zł miesięcznie, poczynając od dnia 1 lutego 2012 r. Poza wzrostem wydatków na ten cel, powódce nie udało się wykazać, że w analizowanym okresie czasu doszło do takiej zmiany stosunków, która uzasadniała dalej idące podwyższenie renty.

Powódka domagała się także podwyższenia renty za okres przed wytoczeniem powództwa (od 1 kwietnia 2011 r. do 31 października 2011 r.). Jako, że renta jest roszczeniem okresowym mającym na celu wynagrodzenie szkody przyszłej, zaległe raty renty od daty zmiany stosunków do daty orzekania, zostały uwzględnione w formie odszkodowawczej. Zmiana stosunków w zakresie kosztów opieki została wykazana umowami zlecenia opiekunek od dnia 1 czerwca 2011 r. Dlatego też Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz powódki od pozwanego z tego tytułu kwotę 18.208 zł (8 x 2.276 zł) za okres od 1 czerwca 2011 r. do dnia 31 stycznia 2012 r. Pozew został wniesiony w dniu 4 stycznia 2012 r., zaś wezwanie do podwyższenia renty doręczone pozwanemu w dniu 30 stycznia 2012 r. Od tej daty dopiero można mówić o opóźnieniu pozwanego, a zatem raty wyższej renty z odsetkami ustawowymi zasądzono od 1 lutego 2012 r.

Konsekwencją zmiany wyroku była również konieczność dokonania, stosownej do ostatecznego wyniku sprawy (36% - 64%), korekty rozstrzygnięcia o kosztach procesu, poprzez ich stosunkowe rozdzielenie (art. 100 k.p.c.). Powódka powinna zatem zwrócić pozwanemu 64% poniesionych przez nią kosztów (64% x 3.617 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika), zaś pozwany 36% wydatków poniesionych przez powódkę (9.509 zł = 5.892 zł - opłata od pozwu + 3.617 zł - wynagrodzenie pełnomocnika). W związku z tym ostatecznie należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.108,36 zł. Adekwatnie do końcowych wyników procesu należało również ściągnąć od każdej ze stron koszty sądowe, które tymczasowo zostały wyłożone przez Skarb Państwa.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił wyrok Sądu I instancji, a na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania apelacyjnego, które powódka wygrała w 36% orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.